

Сей орачо работливи,
сей, засявай златни ниви!

всяка нива благодатна
да узрей за жътва златна.

На ръцете с кринче пълно
хвърляй едро житно зърно.

Утре зърно да береме
топли питки да ядеме

Сей, засявай неуморно
из полето плодородно,

и народа работлив
да е весел и щастлив.

Георги Хрусанов

ЧИЧО ГАНЧО

Чичо Ганчо не беше много работлив стопанин, но беше голям скъперник. Влезеше ли парă в ръцете му, бял свят не виждаше. А да почерпи някого или да покани на трапазата си — никога. Дори на котка хляб не хвърляше, а куче в двора му не влизаше. Жена му излезе още по-голяма скъперница от него.

Хората, като ги знаеха какви са, хич и не стъпваха у дома им.

Добре ама един ден, ненадейно, им дойдоха на гости пет души роднини. Така по пладне дойдоха, та и двамата ги посрещнаха радостно. Поприказваха за туй, онуй. Гостите се повъртяха, погледаха и един се обади, че идели от далече и били гладни. Чичо Ганчо, като чу тия приказки, усети, че нещо го бодна в сърцето, почна да му се вие свят, и едвам не падна. Като дойде на себе си, поусмихна се и рече:

— Щом сте гладни, ще ви нахраним. Нали сме хора, род сме, трябва да си помагаме! — и поръча на жена си да принесе гозба за гостите. Тя, като го знаеше какъв е, не повярва на ушите си. Затуй го погледна из под вежди, да ѝ повтори приказките си.

— Принеси де, принеси по-скоро софрата да похапнат гостите! Като излезе тя да донесе софрата, той тръгна след нея:

— По малко слагай, — пошепна ѝ, — че тия гладни вълци ще изядат и ушите ни, — и пак се върна при гостите. Жена му погледа, почуди се какво да принесе. За всичко ѝ се свидеше. Най-после извади малко зеле и пиперки, сложи и две паници бобена чорба.

Привечер гостите си отидоха. Чичо Ганчо ги изпрати, върна се, седна и се замисли. Други път те не бяха правили такива големи разходи. Не стига, че гостите изядоха цял хляб и половина,